

Kilenc új zsidó orvostanhallgatót engedélyez a numerus clausus a szegedi egyetemen, de eddig már kilencvenen jelentkeztek.

Orvostanhallgatójelöltek, akik már ötször próbálkoznak.

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi egyetem körül lázas forgalom kezdődött meg annak ellenére, hogy a tantermek ajtajai még zárva vannak. Az egyes karok szeptember első napjaiban döntenek, hogy a numerus clausus értelmében kiket engednek be az Alma Mater falai közé. A tanulni és dolgozni vágyó fiatal emberek minden követ megmozgatnak, hogy tanulhassanak. A numerus clausus nagy dicsőségére a legfantasztikusabb protekciókat veszik igénybe, hogy a bizottság felvegye őket a néhány szerencsés közé.

Különösen az orvosi fakultás körül van nagy sürgés-forgás, mindenki protekcióért fut. Eddig mintegy 90 zsidó vallású orvostanhallgató-jelölt jelentkezett, a nagy protekciókeresés érthető akkor, ha a numerus clausus csak kilenc fiatalembert enged be a szegedi egyetem orvosi fakultására. A legszomorúbb azonban azoknak a helyzetére, akiknek nincsen protekciójuk. Igen sokan vannak olyanok, akik 8-10 jelölve, négy-öt éve próbálkoznak ismét, de kérvényeiket eddig még mindig vissza-

utasították. Vannak olyanok, akiket egymás után öt évben utasítottak vissza és most még egyszer megpróbálkoznak hatodszor, nem adva fel a reményt: hátha most már rájuk is sor kerül. Szegeden sokan bíznak, hogy a kar felvételi bizottsága az ideai döntéseknél mérlegelni fogja ezeket a »szerzett jogokat« és fölveszi az egyetemre olyanokat is, akiket a numerus clausus négy-öt éve nem engedett a tudomány forrásához és négyszer-ötször próbálkoztak már sikertelenül.

A szegedi egyetem orvosi karára évenként 150 új hallgatót engedélyez a numerus clausus, ezek szerint tehát 9 zsidó vallású. A 150-es szám azonban még sohasem volt komplett, 80-90-nél még nem igen voltak többen az első évfolyamon. Érdekes, hogy míg 90 zsidó vallású próbálkozik, addig mindössze 30 keresztény vallású adta be kérvényét. Az orvosi kar egyébként szeptember első hetében dönt a kérvények sorsa fölött és természetesen a numerus claususnak liberálisabb értelmezésében.

A soffőr erőszakkal fának vezette neki az autót, hogy kirabolja Karlsbad főjegyzőjét.

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.)

Karlsbadból jelentik: Dr. Wieser Ágoston, Karlsbad főjegyzője 13 éves kisleányával és annak nevelőnőjével autókirándulásra ment Karlsbad környékére. Egy elhagyatott helyen a soffőr erőszakkal nekivezette egy fának az autót, mire dr. Wieser kirepült a kocsiból

és súlyos combtörést szenvedett.

Megsebesült a soffőr is, azonban ennek dacára ki akarja fosztani a főjegyzőt. Terve azonban nem sikerült, mert a sértetlenül maradt kisleány torkaszakadtából segítségért kiáltott, mire a soffőr elmenekült. A rendőrség keresi.

Fogolyszöktetésért is felelősségre vonják Pintér Istvánt, aki összeszurkálta feleségét.

Szabóollót csempészt be cellájába két rablásának.

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi törvényszék Vild-lanácsa szeptember 9-én tárgyalja Pintér István szegedi szabóság bűntudját, aki ez év április 9-én a Feltámadás-uccában meglátározta különváltan élő feleségét és összeszurkálta. Pintér már régóta elhatározta, hogy feleségén bosszul áll. Csak az alkalmat várta, hogy tettét végrehajtsa. A szerencsétlen asszony Pintér táma-

dása után jajszó nélkül esett össze. Az uccai járőrök Pintért elfoglalták és átadták a legközelebbi rendőrszemnek. Szándékos emberölés kísérlete címén indult meg ellene az eljárás.

Pintér István szabólegény az ügyészégi fogházba került, a törvényszék harmadik emeletére, ahol a 17-es számú cellában együtt raboskodott a két román kémme, akik, mint

ismeretes, attarták a törvényszék II. emeletén levő 106-os számú tárgyalóterem menyezeti és lejutva a földszinre, Szőlős járásbíró szobáján át kijutottak az uccára. A nyomozás megállapította, hogy a szabóságoknak bűntársuk is volt — Pintér István személyében. Pintér tagadta, hogy része lett volna a szabóságban, de a nyomozás azóta bizonyítékokkal is produkált Pintér bűnösségére vonatkozólag. Pintér, aki, mint szabó, a fogházban a foglyok ruháját varrta, hatalmas szabóollóját csempészt be a cellába, aminek segítségével kereszttel tudták furni azután a menyegőzt.

Az ügyészesség Pintér István ellen fogolyszöktetés címén készített vádiratot a szándékos emberölés kísérlete mellé. Pintér Istvánra így még három évig terjedhető fegyház is vár a fogolyszöktetés miatt.

41 nővel élt vadházasságban a csepeli kétszeres gyilkos.

Budapest, augusztus 27. A főkapitányságon a késő déli órákig folyt a csepeli gyilkos, Kurucz György kihallgatása, aki meggyilkolta vadházastársát és annak állítólagos szeretőjét, Kiss Zsuzsát és Karikó Pált.

A gyilkos vallomása során megmaradt amellett, hogy azért ölte meg Kiss Zsuzsát, mert az megcsalta őt a hozzájuk költözött Karikó Pállal. Baltát kapott fel és először Karikót vágta fejbe, azután pedig az asszonyt.

Másnap már új asszony jött a házhoz, Steeking Erzsébet. Ezt az alacsony, cigányképi, csunya asszonyt is letartóztatta a rendőrség, mert kiderült és ezt kihallgatása során beismerte, hogy ő volt az, aki másnap felmosta Kurucz házának padlójáról a vérhollokat.

A nyomozás legfőképpen arra irányult, hogy megállapítsa, gyilkosság, vagy rablógyilkosság történt-e. De azt is kutatja a rendőrség, hogy hová lettek Kurucz György régebbi nőismerősei, akikkel együtt élt, mert az a gyanú, hogy ezek közül is eltett esetleg láb alól egyeket. Kurucz nál negyvenegy nő lakott albérlésben és ezeknek a nőknek nagyrésze vadházasságban is élt az egyszerű gyári munkással.

Az a feltevés, hogy Kurucz György előre készült a kétfős gyilkosságra és nem mint ő mondja, hirtelen indulatában ragadott baltát, amikor hazatért és Karikót asszonya mellett találta. Ezt a feltevést azzal támasztják alá a detektívek, hogy Kurucz másnap, amikor a gyilkosságot elkövette, elment a rendőrségre és szabályszerűen kijelentette úgy Kiss Zsuzsát, mint Karikó Pált, azt a hirt terjesztve, hogy megszöktek tőle.

Üzletáthelyezés!

Ó a és éks érte üzleteme: **Károlyi ucca 4.** László-bazár mellé helyeztem át. A rakat 10 óráig és ékszerárakat mélyen leszállított áron adom el. B par-togatásért írszolgálat **Ausländer Béla** ékszerész.

Ha nem szeretsz...

*Írta: Juhász Gyula.

A doktor ur már évek óta lakója volt az élő halottak házában. Mikor behozták, három ápoló is alig bírt vele. De az első napok dühöngése után lassan elcsöndesedett. Hetekig a szavát se lehetett venni. Egy nagy szerelmi csalódás juttatta ide, az imádott énekesnő hirtelen szakított vele és ő ezt a rettenetes eseményt egy körüli palota erkélyéről proklamálta az egész világnak. Itt benn semmi sem emlékeztette régi szerelmére, csak az állandó tombolások és veszekedések lármája juttatta eszébe azt a világot, ahonnan jött: a színpad világát. De ő előkelően elvonult egy homályos sarokba és ott órákon át maga elé meredve üldögélt. Egy hegedűt hoztak be vele, ettől a hangszertől nem tudott megválni se éjjel, se nappal, ez a hangszer volt minden kincse, minden gondja. De sohasem játszott rajta. Ezzel a hegedűvel kísérte azelőtt az énekesnőt. Cremonában vásárolta, a boldog szerelem legédesebb idejében, fiatalon és a legszébb kilátásokkal a jövőre. A doktor ur elmúlt, mint ez a hangszer, nem volt többé számára semmi melódia ezen a földön. De mégis, nagy ritkán, késő éjszaka, amikor már a legnehezebb betegek is elcsöndesedtek és az ápoló is elszunnyadt egy pillanatra, a doktor ur terítójét fejére huzva elkezdett bömbölni, mint az oroszlán a magányos sivatagban, mikor a párját hívogatja. Kisérteties hangja végigbugott a gyéren megvilágított kórtermeken, sokan fölriadtak és bosszusan mondogatták:

— Már megint rájött a bolondóral!

Az orvosok hiába próbálták lelket önteni bele, makacsul elnézett fölöttük, a fiatal, szőke orvosnőre különösen haragudott és tőle sohasem fogadott el orvosságot vagy injekciót. Idővel egészen lesoványodott, napbarnította szakállas arcával, kék-féher csikos köpenyében olyan volt, mint valami pusztai beduin. Az évek homokja betemette minden emlékét, csak a távol rőt kódéből derengett néha valami felé, egy nagy, igézetes tündöklés halovány árnyéka talán. Olykor operák nevét hallotta, amelyekben az énekesnő diadalait aratta. Nevek, amelyek úgy zengenek, mint a dicsőség és szerelem, boldogan és mámorosan. Ilyenkor fölkapta és lehajlítta fejét, mint a megriadt őz, akit gyilkos csövel célba vettek. Es futott messze, hogy egyedül maradjon egy névtelen szenvedéssel, amelynek nincsen szava többé.

Egy nap, éppen új életének harmadik születésnapján, amint a folyosó végén gubbasztott, jelentették neki, hogy látogatója érkezett. Ez volt az első eset oly hosszú idő óta. A doktor ur morgott egyet, dühösen mérte végig az ápolót, de végre is engedett a gyöngéd erőszaknak és vitette magát a vizsgálószoba felé. Már nem volt elég ereje az ellenállásra. A vizsgálószobában minden csillogott, mint a gyémánt. Üvegek alatt rejtelt mészerek pihentek és vártak az áldozatokra. Az ablak előtt, amely a sárga fényben elomló kertre nézett, hatalmas alak állott, fekete selyemben: A haja tündökölt a napban, az ajka virított. Ő volt az énekesnő. Egy kisse a részvét hozta ide, a jóság és irgalom homályos vágya, egy kisse a hiúság izgató érzése, egy kisse valami kötelességféle. Maga sem tudta egészen, miért jött

tulajdonképpen? Mellette, hófehér köpenyben, ősz fejjel és mosolygó szemekkel a híres tanár állott ünnepélyesen.

— Nándor, kedves jó, drága Nándor! — és már kitárta karjait a nő, mint valami nagy ária végén, amelyre a tetszés vihára dühöng.

A doktor ur valami lehetetlenül üres és merev tekintettel keresztül nézett rajta, mintha egy ismeretlen világba révedne, az ujjaival unottan babrált a kék-fehércsikos daróc gombjaival, azután gyorsan és dühösen hátrat fordított a napnak és a nőnek, mindennek s már topogott kifelé. Az ajtó úgy csapta be, mint a pokol kapuit és a hosszú, néptelen folyosón ment vissza a homályos sarkokba, egy szó nélkül, mintha semmi se történt volna. Az énekesnő és a tanár összenézett. Az énekesnő szemében valami ritka gyöngy ragyogott e pillanatban.

— Ezt előre láttam, asszonyom, ezen már nem lehet segíteni — mentegetődzött a tanár és egy szakszerű előadásba kezdett.

... Aznap este, lefekvés után a doktor ur fölült ágyában, elővette a párnák alul a hegedűjét, végtelen gyöngédséggel állta alá tette, majd megcsókolva a vonót, remegő kézzel játszani kezdett. A betegek lassan fölfigyeltek, még az örökké nyugtalanul rikácsoló lengyel király is elhallgatott. A nagy, homályos teremben fájdalmasan és édesen viharzott egy nagy, mély szenvedély zenéje:

Ha nem szeretsz, úgy én szeretlek

S ha én szeretlek, jól vigyázz!

Az Operában ez este fátyolozottan énekelte Carmen lobogó dalait valaki.